

[Statsministeren]

pakken, så er der i hvert fald ingen ude i befolkningen, der tager fejl, for det er jo det udtryk, folk har taget til sig. Så ved vi alle, hvad det drejer sig om.

Hr. Ivar Nørgaard rejser altså tvivl her. Jeg håber, vi får det afklaret; man kan jo blive ved og blive ved at pindehugges om sådanne enkeltheder. Man kan også diskutere – men det er dog ikke rejst endnu af socialdemokratiet; jeg ved ikke, om det bliver det i udvalget – om det i sig selv er ledende, at der på stemmesedlen står ja øverst og nej nederst. Det er en smagssag, men regeringen er selvfølgelig villig til at tage også dette problem op til en grundig analyse.

Hr. Ivar Nørgaard mener, at det er rigtigst at sende traktatteksterne ud som en husstandsudsendelse, og det kan ved første øjekast lyde overordentlig overbevisende, men så kan man jo undre sig, for det foranledigede hr. Ivar Nørgaard ikke i 1972. Da blev traktatteksterne ikke sendt ud som husstandsudsendelse, og det var endda – det tror jeg vi alle vil være enige om – en langt større beslutning – for den var virkelig principiel – befolkningen dengang skulle træffe.

Regeringens tanker går ud på, at traktatteksterne naturligvis skal være til rådighed for alle, som har lyst til at sætte sig ind i dette komplicerede tekstmateriale, og derfor har regeringen tænkt sig, at der skal trykkes et overordentligt stort oplag, og at det skal være til rådighed på alle posthuse – og dem er der mange af – på alle biblioteker, på alle kommunekontorer osv., sådan at de, der virkelig vil foretage et dybtgående studium, får mulighed derfor. Men at sende teksterne ud i en husstandsudsendelse, det må jeg alligevel fraråde, og jeg vil gerne begrunde det.

Grunden er, at der jo i sådanne traktattekster anvendes et overordentlig teknisk-juridisk folkeretligt sprog, og jeg ved ikke, om det ville være en vejledning og en hjælp for de fleste, hvis man uden forudsætninger skulle forsøge at studere dem. Altså: hvordan er sådan noget affattet? Det skal jo være uhyre eksakt. Det er det også, f.eks. hvis jeg tager side 4 i lovforslaget, afsnittet om institutionelle bestemmelser. Her skrives således i artikel 6:

»1. Der indføres en samarbejdsprocedure, som finder anvendelse for så vidt angår retsakter, der er baseret på artiklerne 7 og 49, artikel 54, stk. 2, artikel 56, stk. 2, 2. pkt.,

artikel 57 med undtagelse af stk. 2, 2. pkt., artiklerne 100 A, 100 B, 118 A og 130 E samt artikel 130 Q, stk. 2, i EØF-traktaten.«

Se, hvis vi nu forestillede os, at befolkningen som helhed læste denne meget klart af-fattede og uhyre gennemtænkte tekst, ville det mon så gøre det lettere at danne sig en mening om, hvorvidt man skal stemme ja eller nej? Jeg tror oprigtig talt ikke, det er nogen reel hjælp. Men det var vel i virkeligheden heller ikke det, hr. Ivar Nørgaard havde i tankerne at det skulle være, vel?

Dertil kommer, at hvis man skal have ændringsforslagene, må man jo nødvendigvis også have selve Romtraktaten og ikke alene den, men også traktaten om atomenergifællesskabet, for der er jo også bestemmelser, som berører den. Og så taler vi om hundreder af sider, for man kan jo ikke let, hvis man vil studere juraen og teknikken i dette her, forstå ændringsforslagenes betydning uden at kunne slå op i hovedbestemmelserne, der ændres, og også læse dem.

Jeg tror ikke, vi hjælper befolkningen gennem en sådan udsendelse.

Så kunne man spørge: ja men burde der så laves en slags avis? Det gjorde man jo i 1972 ved folketingets foranstaltning, og den var arrangeret sådan, at nejsigerne lavede deres fremstilling og jasigerne lavede deres. Men også her støder vi på et stort problem, nemlig at så skulle nej-fremstillingen jo kunne række fra VSerne over SFerne og socialdemokratiet og til det radikale venstre. Her er der jo komplikationer, for de radikale er som bekendt helhjertede tilhængere af traktatændringerne. Hvis vi tager de to afgørende områder, som er genstand for debat, Parlamentets rolle og miljøreglerne, så har det radikale venstre her en helt anden opfattelse end socialdemokratiet. Hvad så? Hvem skal skrive? Nu har hr. Ivar Nørgaard jo den opfattelse, at hvis der foreligger en konflikt, så bør mindretallet have sin vilje. Vil det sige, at så skal det radikale venstre skrive det afsnit i artiklen, som drejer sig om traktatændringerne? Sådan kunne man blive ved.

Jeg tror heller ikke, den løsning er egnet. Jeg tror, vi må forlade os på de medier – og der findes mange – vi har i det danske samfund. De fremstiller tingene, og partierne giver udtryk for deres meninger, som de også gør det i almindelige valgkampe; og mange aviser vil optrykke materialet, og som sagt: